

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer két fiú.

Hívjuk őket Johnnak és Jamesnek. Egy utcában laktak; együtt jártak suliba, együtt rúgták a bőrt, nagyokat sétáltak a környék érintetlen ligeteiben. Így lettek a legjobb barátok és a biológia rajongói – amennyiben a biológia azt jelentette, hogy mindent, ami élt és mozgott, megpróbáltak hazacipelni.

A középiskolában John jó jegyeket szerzett fizikából, James a vitakör bajnoka lett. A gimnázium utolsó évében John katonatiszt apját áthelyezték; a fiúk tehát szétváltak, más város, más egyetem.

Az első évben naponta jöttek-mentek köztük az üzenetek. John a hadsereg ösztöndíjával tanult, és a másik család sem dúskált a pénzben – James csak úgy tudott bennmaradni, ha egy támogatott teológiai képzést is bevállal. John egyre inkább átnyergelt a fizikára. James nem igazán értette áradozásait a kvantummechanika csodáiról, de bölcsen „bólogatott”; cserébe teológiai dilemmákkal ugratta barátját. Az évek teltek, az üzenetek ritkultak és formálissá fakultak. Aztán szülinapi kötelességgé soványodtak. Megesik. Így telt el néhány év, míg híre kelt, hogy egykori alma materük nagy feneket kerít fennállása 200-dik évfordulójának.

Jubileumi ünnepség az iskolában

Tülekedés, beszédek, zászlók, majorettek. Az örvénylő tömegben egymásba botlik egy pap és egy százados. Hamarosan kitessékelik őket, mert harsány röhögésük rombolja az ünnep fennkölt szellemiségét.

Presszó az iskola közelében

Egy pap, egy százados, négy söröskorsó és egy tál mogyoró.

- Nem hiszem el, hogy tiszt lettél.
- Tudományos tiszt, ha kérhetem; az alapkiképzés óta azt is elfelejtettem, melyik a puska zajosabb vége. Rang nélkül semmit se tudsz elintézni. Így könnyebb odaférti a sereg által támogatott alapkutatásokhoz is. De te? Csuhas? Ennyire kellett az ingyenkolesz, vagy csak reverendában közelebb engednek a gyanútlan lányok?
- A lányok. Nem akarom sokat magyarázni, úgy se értenéd. A teológiai kurzust a Vatikán „szponzorálta”. Nyitni akarnak a 21. század és a természettudomány felé. Úgy jártam, mint te. „Tudományos tiszt” lettem, csak a másik térfélen.
- *A sötét oldal erejét érzem benned, Darth....*
- Nagyon vicces.

- De tényleg: muszáj volt a reverenda? Ott volt az apróbetűs részben, csak nem olvastad el, mikor vérbe mártottad a tollat?
- A humorod a régi. Maradjunk annyiban – és nem kérek hegyibeszédet – hogy valamikor, miközben sztereóban hallgattam a hittant és a biológiát, megvilágosodtam. Nem hiszem el szó szerint a Bibliát, de hiszek az isteni gondviselésben. A Vatikánban nem feszegetik, *hogyan* hiszek, én meg nem reklámozom. Nem hiszem, hogy egy ősz szakállú muki egyesével gyurmázta az utolsó csótányt is, de az Univerzum túl „jól szabott”, hogy az pusztá véletlen legyen...
- Tehát a *vak órásmester* helyett *Paley órája*?
- Nem vagyok kreacionista. Az én Istenem inkább az „első mozgató” fajta. Nem távvezérli a focistákat, csak a stadiont építette. Ha tudni akarod, az antropikus elv győzött meg igazán.
- A jó öreg antropikus elv... Definiálnád nekem?
- Az Univerzum paraméterei túlzottan finomhangoltak, túl életbarátak ahhoz, hogy mindez véletlen legyen. A világot mintha egyenesen ránk szabták volna.
- Hmm, no igen. És sose olvastad el a fizikusok magyarázatait?
- Dehogynem. A megfigyelő kitüntetett helyzetének látszólagossága. A multiverzum-elmélet...
- Melyik multiverzum-elmélet?
- Miért, több is van?
- Persze. Az örök infláció elmélete szerint a világ gyors tágulása számtalan buborékuniverzumot szült, így a legkopárabbtól a legéletteliőbb verzióig minden megvalósult – nincs gond a saját világ-egyetemünk „jól szabottságával”. Gyanúm szerint erre gondoltál, nem az Everett-féle hipotézisre.
- Te tényleg fizikus lettél.
- Naná. De a biozzal se szakítottam. Elmondom, ha kivégeztük csodás megtérése történetét.
- Kivégeztük. Tehát mivel foglalkozol, és mi az az Everett-féle hipotézis?
- Nem biztos, hogy ehhez elég lesz a mogyoró. Az EVM-nél az agy kvantummechanikai alapjait kutatom.
- EVM?
- A tudomány határvidékeit kutató ernyőszervezet. Többet nem mondhatok – különben meg kéne, hogy öljelek.
- ??
- Vicceltem. Egy kis James Bond Darth Vader mellé. Nem vagyunk titkosak. Az EVM az „*élet, a világmindenség meg minden*” rövidítése.
- Ööö...
- Ne már! Douglas Adams Galaxis útikalauza! Én adtam neked kölcsön nyolcadikban!

- Ja, hogy az. A gondolkodó gép, amibe egy civilizáció minden erőforrását beleölte, hogy megkapja a feleletet a NAGY KÉRDÉSRE ... aztán millió év számolás után csak egy számot köpött ki válaszul...
- A 42-t. Egyébként azok vagyunk mi – a 42-es részleg.
- Szivatsz. Jó, hogy nem az 51-es körzet...
- Dehogy. Azok a SETI-sek a C épületben, akik a kis zöld emberkéket keresik.
- Elmész te a...
- De tényleg! Belső poén. Mi, 42-esek a fizika határvidékeivel foglalkozunk.
- Kanálhajlítás és telepátia?
- Hiába gúnyolódsz, még az is belefér.
- No és akkor mi is az az Everett-izé, és mi köze az én hitemhez?
- Ráérsz még? Bárhogy butítom, három mondatba nem fog beleférni.
- Szólok, ha elvesztettem a fonalat.
- Csapjunk bele a lecsóba. Mi az a kvantum?
- Elemi egység. A nagyon kicsi dolgok nem vehetnek fel akármilyen értéket. A fény is csomagokban, kvantumokban érkezik. Megkapom az ötöst?
- Elsőre megteszi. Második menet: mit tudsz a fotonok kettős természetéről?
- Mintha megint Mr. Arnold óráján ülnék. Tehát... ezek a kis izék hol labdának tűnnek, hol hullámnak?
- Haladunk. Heisenberg-féle bizonytalansági reláció?
- Kezdek kevés lenni. Annyi rémlik, hogy nem mérheted meg egyszerre egy ilyen kis izé sebességét és helyét is, vagy ez, vagy az.
- Célnál vagyunk. Szedjük össze, mit tudsz. A világ minden mélységig kvantált. Kvantumszinten az univerzum fura hely, a kvantumok hol részecskeként viselkednek, hol hullámként. Egyetlen foton át tud menni egyszerre két kapun is, hogy a túloldalon saját magával interferáljon – mint amikor két követ dobsz a tóba. Kvantumszinten az idő jelentőségét veszti, és a mérések megváltoztatják a mérésük tárgyát...
- Az idő nem fontos?? Itt ülünk egy órája!
- A termodinamikán kívül a fizikai egyenletek szimmetrikusak, visszafelé is lejátszhatók. Még a termodinamikus idő is nagyrészt a te agyad terméke.
- Stop, időt kérek! Illetve magyarázatot. Hogy jön az agyam a termodinamikához?
- Termodinamika kezdőknek: a kávéd előbb-utóbb kihül. Egyirányú folyamatot látunk: *sose fogsz arra ébredni, hogy a kávéd spontán felforrt*. Egyirányú folyamat = idő. Ami az agyadat illeti: réges-

rég az őseink elkezdtek a világot ok-okozati viszonyokba rendezni, mert segített a életben maradni. Zörög a haraszt → jön az oroszlán. Aki jó volt benne, ritkábban végezte oroszlangyomorban. Nézz meg egy kisgyereket: serdülőkor előtt mindegyik animista és artificialista. Később kinövik... kivéve persze, akiből pap lesz.

- Ez aztán aranyérmes beszólás! Úgy sértettél vérig, hogy azt se tudom, mit mondtál.
- Az *animista* minden létezőnek szándékot tulajdonít. A Nap azért kel fel, hogy örüljenek az őzikek. Az *artificialista* azt hiszi, semmi sem létezik spontán, valakiknek létre kellett hoznia – a Napot bácsik építették sárga kristályokból.
- Már értem, miért kell megsértődnöm. De mi van Heisenberggel?
- Előbb egy ellenkérdés: mond az valamit, hogy a „valószínűségi hullámfüggvény összeomlása”?
- Nem. Ilyen erővel azt is mondhattad volna, hogy *bípbíp-sallala...* Miért, fontos?
- 50 évet elvett a fizikusok életéből. Na, kapaszkodj. *Amikor a foton nekifut a két kapunak, előre tudja, hogy meg fogod őt mérni, és a te kedvedért fog labdaként vagy hullámként fog viselkedni.*
- Izé...
- Ha a kapuba detektort teszel, ott megy át, mint egy labda. Ha nincs detektor, hullámként szétfröcs-csen a kapu mögötti falon. Sosem tudod becsapni, mert múlt és jövő neki egyre megy, és tudja, hogyan akarod megmérni. Úgy is mondhatjuk, hogy az elektron az összes „életpályáját” bejárja, mielőtt megméri – ez az ő valószínűségi hullámfüggvénye. Képzeld el, hogy reggel ihatsz 3 féle italt, ehetsz 4 féle ételt, és 5 módon juthatsz el a munkahelyedre. Te nyilván 1 itallal, 1 étellel, 1 úton mész oda, de ha elektron volnál, minden kombinációt befutnál előre – és csak akkor dőlné el, mit is történt, amikor megkérdezik tőled, hogy telt a reggeled.
- A hullámfüggvény összeomlik a mérés pillanatában?
- Bezony. Sokakat nyugtalanított, mi lesz az elektron többi „sorsával”. Hová lesznek? Everett válasza: nem vesznek el, mert mindegyik megvalósul – egy másik univerzumban. Mikor eldöntöd, melyik étel-ital-útvonal lesz, a világ széthasad. Minden lehetőség új univerzumot szül: az egyikben kávéval itál a zsemléhez és buszra szálltál, a másikban teát a kiflihez és taxival mentél...
- Túl nagy hatalmat adsz szerény személyemnek.
- Azért ne szállj el magadtól. Ha az elmélet helyes, mindenki hasít. Én, te, a macska a sarkon...
- Az jó sok univerzum...
- Némelyikbe pedig simán belefér, hogy antropikus hajlamot mutasson. Tehát: nincs Isten. Örülök, hogy segíthettem, most már leveheted a gallért.
- Kösz. Máris fejjel lefelé fordítom a keresztet a szobám falán. És mi köze ennek a kutatásodhoz?
- Ja, tényleg. Kicsit elkalandoztunk. Hallottál már a kvantumszámítógépről?

- Igen. Kihaszználja a kvantumizéket, ezért rohadt gyors; a laptopom mehet a kukába.
- Frappáns. Modellezési feladatokban tényleg megeszi reggelire a mai technikát. Egy sima PC egyesével végigveszi az összes esetet. Mennyi az esélye, hogy a kávé-zsemle-busz verziót választod? He sorba kötve modellezed a lehetőségeket, esetleg kialszik a Nap is, mire a végére érsz. De...
- ...a kvantumszámítógép párhuzamosan befutja a hullámfüggvény minden ágát?
- Talált. És itt jövök én a képbe. Régóta pedzegetik, hogy az emberi agy túl jó a modellezésben, és túl erős az intuícióban. Pár milliárd neuron nem lehet ilyen ügyes. Ha használja a kvantumefektusokat, mindjárt más: befuttatja a hullámfüggvényt, vagy ha jobban szereted Everettet, azt is mondhatod, hogy kiszervezi a számításokat a párhuzamos univerzumokba.
- Te is ezt hiszed?
- A hiten már túl vagyunk. A 42-es csapat bebizonyította. Kvantumfluktuációt mértünk az agy körül.
- Vagyis?
- A kvantumvilág az átlagosnál is furábban viselkedik a fejed környékén. Más a virtuális részecskék viselkedése, szokatlan bozonok tűnnek fel és anizotróppá válik a nullponti energia.
- Direkt szivatsz, amiért pap lettem. Meséljek arról, hány angyal táncol egy tű fokán?
- Van, amit már nem lehet hétköznapi hasonlatokkal leírni. Képzeld el úgy, mint egy aurát. Mi is így hívjuk. Cipelsz egy hatásbuborékot, mert az agyad kvantumszámítógép, és a működése megváltoztatja a világot.
- Mit jelent, hogy megváltoztatja?
- Semmit. Mindent. Emlékszel még a telepátiára és a kanálhajlításra?
- Jézus ereje...
- Ahogy mondod. És még csak most kezdtük.
- Azt hiszem, jelentést kell írnom rólad.
- Ez fenyegetés?
- Ígéret. Olyasmit csinálsz, amire az új Vatikánnak figyelnie kell. Beleártod magad a mi szakmánkba – ne csodálkozz, ha a Nagy Testvér szemmel tart...
- Csodás. Már így is üldöznek a firkászok, most meg a Vatikán. Min agyalsz?
- Szerintem Jézusnak gigászi aurája lehetett...

Internetes chatszoba – 3 évvel később

JAMES: Gratulálok! Híres lettél.

JOHN: Ne is mondd. A főnökség ötlete volt, hogy nyilatkozzak az egyik újságnak. Elmondtam értelmesen, erre mit írtak le?

JAMES: Talán úgy érezték, a hullámfügvény és a bozonok nem jól eladhatók.

JOHN: De egy szót sem szoltam lelkekről!

JAMES: Ne mondd, hogy nem cseng jól: John Burnett, a lélekgyáros!

JOHN: Legalább te ne kárörvendj.

JAMES: Hát mit gyártotok ti, ha nem lelkeket?

JOHN: Kvantummátrixot rögzítünk a nullponti energiát lokálisan heterogén és anizotróp állapotba hozva.

JAMES: Ezért hívnak inkább lélekgyárosnak. Nincs most annyi időm, hogy megértsem, de kéne egy lebutított magyarázat a főnökeimnek. Kezdenek idegesek lenni. Írnál egy hosszabb emailt?

JOHN: Összedobhatom.

JAMES: Kösz. Még pár rövid kérdés. A laborod épített egy lélektárolót?

JOHN: Fogjuk rá.

JAMES: Ez egy „biztonsági mentés” a lélekről?

JOHN: Utálom a leegyszerűsítést. De – nagyon pongyolán – mondjuk, hogy igen.

JAMES: Olyan, mint a szellembörtön a Ghostbusters-ben? Odamész egy fekete-sárga, füstölő dobozzal, és átöntöd a sikoltozó szellemet?

JOHN: Ha ilyen vagy, kinyomom a gépet, és cseveghetsz Jézussal.

JAMES: Nem tudtam kihagyni. És miért hagysz magad mögött hullákat?

JOHN: A másik kedvenc kérdés. Úgy kezdődött, hogy valaki felvetette, összefügg-e az egészséggel az aura állapota. Egy kórházban telepakoltuk szenzorokkal az intenzívet. Egy bácsika elhunyt, erre mit láttunk? Leugrottak a mutatók a skáláról. Az agóniában az aura pár másodpercre a sokszorosára fúvódik fel. Így már a finomszerkezete is kimérhető. De a méréshez halál kell.

JAMES: Tehát gyógyíthatatlan önkénteseket használtok, akik távozni akartak. Rájuk rakjátok a varázssisakot, ők megnyomják a gombot, és kilehelik számotokra a lelküket.

JOHN: Paphoz képest torz humorod van.

JAMES: Így dolgozom fel a morális aggályaimat. Eddig hány lelket tároltatok el?

JOHN: 50 felett. Nem szeretem a „lélek” szót.

JAMES: Akkor írd bele a levélbe, mik ők. Gondolom, az újságciikk óta nincs gond az önkéntesekkel.

JOHN: Ne is mond. Minden vén milliárdos és politikus minket ostromol. Csekket lobogtatnak vagy megfenyegetnek. Fontolgam, hogy Új-Zélandra emigrálok.

JAMES: Előbb írd meg a levelet.

CÍMZETT: floyd01james@gmail.com

TÁRGY: lelkek és tárolók

Íme a levél. Tömör és lebutított.

Kezdjük a nullponti energiával. A „*nulla pont*” az ősrobbanás. Mondjuk azt, hogy az univerzum születése egy „energiaóceánnal” telítette a téridőt, ahogy a szivacs felissza a vizet. Egy állandó fehérzaj, ami elektromágneses természetű, de abszolút nullán sem alszik ki. Mindenhol ott van, homogén és izotróp; értsd: sehol sem sűrűbb, és nem „folydogál” semerre, csak van. Régóta él a gyanú, hogy lokálisan és átmenetileg inhomogénné és anizotróppá válhat. Pl. villámok közelében. A nullponti energia lenne az ideális energiaforrás: bárhol kimerhetsz belőle és sosem fogy el. A legendák szerint Tesla működő „energiaszivattyút” épített.

Rájöttünk, hogy az agyműködés is moderálja a nullponti energiát. Ebből jött az ötlet, hogy ide „ment-sük le” az agyi mintát, helyileg anizotróppá és heterogénné téve a sugárzást. A minták a kísérlet kezdete óta stabilak, mint egy állóhullám; mindössze enyhén pulzálnak.

Volt némi aggályunk, hogy a mentések diffúzió áldozatai lesznek – kitágulnak az univerzum széléig, vagy feloldódnak az energiaóceánban, mint cukor a teában. Ezért a kvantum téridőt manipulálva generáltunk egy „gátat”. Képzeld el úgy, mint karámot a birkáknak (*érzéketlen hasonlat, de szemléletes*). Sajnos a *lélektároló* kifejezés, amilyen pontatlan, annyira ragadós – már mindenki így hívja a cégnél. A szó szoros értelmében a tároló nincs sehol; nem egy szekrény a szobámban, ami zölden világít és néha felzúg éjjel, ha erre gondoltál. Az előállító gépek persze léteznek, és jó sok áramot zabálnak. Egyébként eddig nem mutatkozott lélekdifúzió. Inkább az *ozmózis* a problémánk: alacsony, de mérhető energiabeáramlás jött létre az univerzumból a tárolóba. Nem értem, tehát nyugtalanít.

És most a „lelkekről”. Nem szeretem a szót, és nem csak morális okokból. Számomra a lélek meghatározása a következő: *az anyagi világról leválasztott entitás, ami továbbra is mutat kognitív és érzelmi működést, éntudata pedig csorbitatlan („John Doe szelleme vagyok”).*

A mintáink nem biztos, hogy megfelelnek a definíciónak. A komplexitásuk elegendő, de mi is az, amit tároltunk? 10 milliárd neuron halálsikolya? Egy agy statikus pillanatfelvétele? Ha csinálsz egy hangfájt a tömeg morajlásáról, azzal nem ragadtad meg a forradalom eszméjét. De tegyük fel a vita kedvéért, hogy John Doe az, akit leképeztünk. Honnan tudhatnánk? Nem tudunk kommunikálni a mintákkal, nem járnak hozzájuk „beszélőre” a rokonok. És mi lesz John Doe-val a teste nélkül? Tudjuk, mik a tanulságai a szenzoros deprivációs kísérleteknek; az érzékszervi bemenettől megfosztva az alanyok elkezdenek szétcsúszni. Mi nem adtunk nekik testet; nem sétálgatnak virtuális világban a szimulált tó partján... Meg se merném becsülni, mivé lettek mostanára, ha valaha is „lelkek” voltak.

A lényeg: nagyon kicsi – bár nem nulla – az esélye, hogy lelkeket tárolunk, de ha igen, akkor sem tudjuk, mennyire „estek szét”, és nem tudunk kapcsolatba lépni velük. Van bennem annyi lelkifurdalás, hogy ne kapcsoljam le az áramot a gépteremben, de nem tudom, mi a válasz.

Üdvözléssel: John

Chatszoba

JAMES: Megjött a levél, köszi. Továbbítottam felfelé.

JOHN: Semmiség. Ha segít oszlatni a ködöt, megérte.

JAMES: Lenne egy kérdésem és egy kérésem.

JOHN: Halljuk.

JAMES: Lehetséges, hogy a múltban valahol valaki képes volt „lementeni” a mintáját a gépeitek nélkül, spontán módon?

JOHN: Igen nyugtalanító kérdés... Persze tudom, mi jár a fejedben. Spontán lélekkeletkezés – HALLELÚJA!

JAMES: Rossz az, aki rosszra gondol. Igen vagy nem?

JOHN: A valószínűsége nem nulla – érd be ennyivel. Mi lenne a kérés?

JAMES: Egy vatikáni küldöttség érkezne hozzátok hamarosan. Megnézni a lélekgyárat meg a tárolót. Hajlandó vagy fogadni őket?

JOHN: Nem lehet rosszabb, mint az újságok ostroma. Te is ott leszel? Ismerős arc az inkvizítorok között...

JAMES: Naná. Kikölcsönzöm a vasszüzet a szertárból.

EVM Intézet – 1 hónappal később

Modern előcsarnok, műbőr fotelek, fraktálképek a falon. Neonszegélyes EVM-logó, alatta dekoratív és ideges ifjú hölgy a fehér pultnál.

James abbahagyta a dobolást az asztalon, úgy döntött, ideje egy kis nyomást gyakorolni.

- Bocsánat, kisasszony. Találkánk van Burnett úrral. Már 40 perce várunk, és senki nem mond semmit.
- Nagyon sajnálom atyám, de...
- Van belépőkártyánk – látja? Vatikán. Világért se akarnék arra hivatkozni, hogy befolyásos barátaim vannak „odafönn”...

A lány szeme idegesen ugrált a hátsó ajtó és a monitor között, aztán kisimult az arca.

- Jön is Dr. Burnett! Kérem, forduljon hozzá.

John becsörtetett a terembe. Megjelenése szedett-vedett, arca feszült.

- Bocs a késéért. Beszélhetnénk kettesben?
- De ők...
- Később elmondhatod nekik is. De ki kell találni a „tálalást”. Ezt a balhét nem vinném el egyedül.
- Megijesztesz. Rendben, vonuljunk félre.

James pár szót váltott reverendás társával. Egy perc múlva már a recepció pihenőszobájában voltak.

- Mi történt?
- Az elmúlt hetekben még 16 mintát tároltunk be. Csiszoltuk a technikát. Egy ponton furcsa jelenségek léptek fel – jobb híján azt mondanám, hogy pulzálni kezdett a rendszer. Szombatra a ciklusok megszaladtak, egyre nagyobb amplitúdókkal. Vasárnap már a CERN is észlelte a jelenséget – persze nem tudták, mi történt, de a kísérletük a Nagy Hadronütköztetővel ment a kukába. Világszerte megkergültek a neutrínó-számlálók. Válságstábot hívtunk össze, már az áram lekapcsolásáról szavaztunk, mikor véget ért az egész. A mutatók a nullára estek.
- Akkor miért egy öltözőben beszélgetünk?
- A tároló üres.
- A diffúzió, amitől féltél?
- Nem. És nem is az ozmózis, a gát sértetlen. A lelkek nem oldódtak fel és nem robbantak fel... csak elmentek. Szerintem elérték a „kritikus tömeget”, és elegendő energiát szívtak magukba. Elég erősek lettek, kiürült a karám.
- De hová mentek?
- Rossz kérdés. Mindenhova. És azt hiszem, nem csak mindenhol vannak, hanem mindenkor is. Emlékszel? Kvantumszinten az idő semmi. De ha kellemesebb, képzelj el úgy, hogy visszamentek a világ hajnalára, mikor az idő elvált a tértől, és a természet számai fixálódtak.
- Ez tény?
- Ha az lenne, nem itt csevegnénk. Erős sejtés. Tán sose tudjuk meg, igazam van-e. Azért mondom el neked, hogy segíts felkészíteni a világot, ha mégis.
- Tényleg megrémítesz.
- Van egy híres rajz; John Wheeler készítette. Ez a rajz kísért engem. Van rajta egy U-betű; U mint Univerzum. Az U vastagabb szára csúcsáról egy szem bámul a vékonyabbra. A tudatos megfigyelő visszanéz az univerzum kezdetére, és ezzel létrehozza azt.
- Azt akarod mondani, hogy a lelkek, mint valami képregény főgonosz, bele fognak piszkálni a múltunkba?
- Ó, már meg is tették. Tegnap még nem létezett a befolyásuk... de ma már az a tény, hogy mindig is így volt, nem máshogy. Mindörökkön örökké...

- Mire akarsz kilyukadni?
- Azt hiszem, megvan a válasz az antropikus elv dilemmájára.

Lám, mindketten jó szakmát választottunk.

Te egyetem óta hinni akarsz benne, hogy Isten munkál a káosz mélyén. Többé nincs szükség hitre.

Én létrehoztam neked.